

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Die Anfangsgründe der Hebräischen Sprache

Biedermann, Johann Gottlieb

Leipzig, 1762

VD18 10160426

Zur Uebung im Lesen und Resolviren moegen den Anfaengern folgende Stellen dienen:

urn:nbn:de:gbv:45:1-17817

Zur Uebung im Lesen und Resolviren mögen den Anfängern folgende Stellen dienen:

Gen. XXVIII, 11 - - 22.

וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וּבִלְהֵ חַרְנֵהוּ: וַיִּפְגַּע בְּמָקוֹם
 וּבִלְוֵן שֵׁם כִּי - בֵּא הַשָּׁמֶשׁ וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשֶׂם
 מִרְאֲשֵׁתוֹ וַיִּשְׁכַּב בְּמָקוֹם הַהוּא: וַיַּחְלִים וְהָיָה סֵלִים מֵצֶבֶד
 אֶרְצָה וּרְאִשׁוֹ מִבְּיַע הַשָּׁמַיְמָה וְהָיָה מִלְאֲכֵי אֱלֹהִים עֲלֵימָם
 דִּירָרִים כּוּ: וְהִנֵּה יְהוָה נֹצֵב עָלָיו וַיֹּאמֶר אֲנִי יְהוָה
 אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ אָבִיךָ וְאֵלֹהֵי יִצְחָק הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָתָּה שֹׁכֵב
 עָלֶיהָ לֵךְ אֶתְבַּנְּרוּ וְלִזְרַעְתָּ: וְהָיָה זֶרְעֶךָ בְּעֶפְרַיִם הָאָרֶץ
 וּפְרָצְתָּ יָמָה וְקוֹמָה וְצַפְנָה וְנִגְבָּה וְנִבְרַכְתָּ בָּהּ כָּל - מִשְׁפַּחַת
 הָאָדָמָה וּבְזֹרְעֶךָ: וְהָיָה אֲנֹכִי עִמָּךְ וְשִׁמְרֵתִיךָ כְּכֹל אֲשֶׁר -
 תֵּלֵךְ וְהִשְׁכַּחְתָּךְ אֵל - הָאָדָמָה הַזֹּאת כִּי לֹא אֶעֱזָבְךָ עַד אֲשֶׁר
 אִם - עֲשִׂיתִי אֵת אֲשֶׁר - דִּבַּרְתִּי לָךְ: וַיִּקַּץ יַעֲקֹב מִשְׁנַחְתּוֹ
 וַיֹּאמֶר אֲכֹן נִשְׂ יְהוָה בְּמָקוֹם הַזֶּה וְאֲנֹכִי לֹא יָדַעְתִּי:
 וַיִּרְאֵה וַיֹּאמֶר מַה - בִּירָא הַמָּקוֹם הַזֶּה אֵין זֶה כִּי אִם - בֵּית
 אֱלֹהִים וְהָיָה שַׁעַר הַשָּׁמַיִם: וַיִּשְׁכַּם יַעֲקֹב בְּבִקְרָה וַיִּקַּח
 אֶת - הָאֲבֹן אֲשֶׁר - שָׂם מִרְאֲשֵׁתוֹ וַיִּשֶׂם אֹתָהּ מֵצֶבֶד וַיִּצְטַק
 שְׁמוֹן עַל - רֵאשִׁתָּהּ: וַיִּקְרָא אֵת - שֵׁם - הַמָּקוֹם הַהוּא בֵּית - אֵל
 וְאֵלִים לְיוֹ שֵׁם - הַעִיר לְרֵאשִׁנָּה: וַיִּפֹּר יַעֲקֹב נֶדֶד לֵאמֹר
 אִם - יְהִי אֱלֹהִים עִמָּדִי וְשִׁמְרָנִי בְּדַרְךָ הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנֹכִי
 הוֹלֵךְ וְנָתַן - לִי לֶחֶם לֵאכֹל וְבִגְדֵי לְלַבָּשׁ: וְשָׁכַחְתִּי בְשָׁלוֹם
 אֵל - בֵּית אָבִי וְהָיָה יְהוָה לִי לְאֱלֹהִים: וְהָאֲבֹן הַזֶּה
 אֲשֶׁר - שָׂמֵתִי מֵצֶבֶד יְהִי בֵּית אֱלֹהִים וְכָל אֲשֶׁר תֵּהֵן -
 לִי עֲשֶׂה אֵשְׁרָפֶי לָךְ:

Exod. XX, 1 - - 18.

וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֵת כָּל - הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר: ס
 אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּיַת
 עַבְדִּים: לֹא - יְהִי לָךְ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל - פְּנֵי:
 לֹא - תַעֲשֶׂה לָּךְ פֶּסֶל וְכָל - תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל
 וְאֲשֶׁר

5

Anh.
) be-
 i be-
 (l. c.
 swar
 ang,
 851
 den:
 oael,
 Denn
 dem
 esch
 81
 init.
 dem
 Suf-
 oca-
 ה
 ist:
 שׁ.
 alle
 urze
 t. I.
 mit
 eta-
).
 get
 der
 ur

וְאִשֶּׁר בְּאֶרֶץ מִחַח וְאִשֶּׁר בְּמִים מִחַח לְאֶרֶץ: לֹא-
 הִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֶם כִּי אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵל קָדָם
 פֶּקֶד עֵינַי אַחֲרַי עַל-בְּנֵי עַל-שְׁלֹשִׁים וְעַל-רִפְעִים לְשִׁנְאִי:
 וְעָשָׂה חֶסֶד לְאֲלֹפִים לְאֹהֲבֵי וּלְשֹׂמְרֵי מִצְוֹתַי: ס לֹא תִשָּׂא
 אִם-שֵׁם-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׂוֹא כִּי לֹא יִנְקָה יְהוָה אִם אֲשֶׁר-
 יִשָּׂא אִם-שְׁמוֹ לְשׂוֹא: פ זְכוֹר אִם-יוֹם הַשַּׁבָּת לְקֹדְשׁוֹ:
 שֵׁשֶׁת יָמִים הַעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל-מְלֹאכְתֶּךָ: וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי
 שַׁבְּתוֹ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא-תַעֲשֶׂה כָּל-מְלֹאכָה אֹתָהּ וּבְיָדְךָ-
 וּבְיָדֶיךָ עֲבֹדָה וְאִמְתָּהּ וּבְהִמְתָּהּ וּבְרַגְלֶיךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעֲרֶיךָ: כִּי
 שֵׁשֶׁת-יָמִים עָשָׂה יְהוָה אִם-הַשָּׁמַיִם וְאִם-הָאָרֶץ אִם-הַיָּם
 וְאִם-כָּל-אֲשֶׁר-בָּם וַיִּנַּח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עַל-כֵּן בִּקְדָה יִהְיֶה
 אִם-יוֹם הַשַּׁבָּת וְיִקְדָּשׁוּ: ס פֶּקֶד אִם-אֲבִיךָ וְאִם-
 אִמְךָ לְמַעַן יֵאָרְכּוּן יְמֵיךָ עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 כִּתְּוָ לָּךְ: ס לֹא תִרְצַח: ס לֹא תִגְנֹב: ס לֹא תִגְזֹל:
 לֹא-תַעֲנֶה בְרַעְוָה עֵד שָׁקֵר: ס לֹא תַחֲמֹד בֵּית רַעֵיךָ: ס
 לֹא-תַחֲמֹד אִשְׁתֵּי רַעֵיךָ וְעַבְדֶּיךָ וְאִמְתֶּיךָ וְשִׁרְיֶיךָ וְחִמְרוֹ וְכָל-
 אֲשֶׁר לְרַעֵיךָ: פ וְכָל-הָעַם רְאִים אִם-תְּקוּלָתְךָ וְאִם-הַלְּפִידִים
 וְאִם קוֹל הַשֹּׁפָר וְאִם-הַהָר עֵשׂוֹן וְנִרְאָה הָעַם וְנִנְעוּ וַיַּעֲמִדוּ
 מִרְחָק: וַיֹּאמְרוּ אֵל-מֹשֶׁה דַּבֵּר-אֲתָהּ עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה וְאֵל-
 יְדַבֵּר עִמָּנוּ אֱלֹהִים בֵּין-נְמוֹרָתְךָ: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֵל-הָעַם
 אֵל-תִּירְאוּ כִּי לְבַעֲבוֹר נְסוּחַ אַחֲכֶם בָּא הָאֱלֹהִים וּבַעֲבוֹר
 תִּהְיֶה יְרֵאתוֹ עַל-פְּנֵיכֶם לְבִלְתִּי תַחֲזָאוּ: וַיַּעֲמֵד הָעַם
 מִרְחָק וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֵל-הָעֶרְפֶּל אֲשֶׁר-שָׁם הָאֱלֹהִים: ס

Leuit. XXVI, 1 - - 13.

לֹא-תַעֲשֶׂה לָכֶם אֱלִילִים וּפְסִלִים וּמִצְבֹּת לֹא-תִקְוִמוּ לָכֶם וְאִבֹנֵי
 מִשְׁכֹּחַ לֹא תִתְּנוּ בְּאֶרְצְכֶם לְהִשְׁתַּחֲוֹת עֲלֵיהֶם כִּי אֲנִי יְהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם: אִם-שַׁבְּתִי תִשְׁמְרוּ וּמִקְדָּשֵׁי תִירְאוּ אֲנִי יְהוָה:
 אִם-בְּחֻקְתִּי תִלְכוּ וְאִם-מִצְוֹתֵי תִשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אִתְּכֶם:
 וְנָתַתִּי גְשָׁמֵיכֶם בְּעֵתָם וְנִחַנְתֶּם הָאָרֶץ יִבְוֹלָה וְעֵץ הַשָּׂדֶה
 יִתֵּן פְּרִי: וְהַשִּׁיב לָכֶם הַיֵּשׁ אִם-בְּצִיר וּבְצִיר יִשִּׁיב אִם-זֶרַע
 וְאִכְלֹתֶם לְחֻמְכֶם לְשִׁבַע וְיִשְׁבַּתֶם לְבִטַח בְּאֶרְצְכֶם: וְנָתַתִּי
 שְׁלוֹם בְּאֶרֶץ וּשְׁכַבְתֶּם וְאִין מַחְרִיד וְהִשְׁפַּתִּי חַיָּה רָעָה מִן-
 הָאָרֶץ וְחָרַב לֹא-תַעֲבֹר בְּאֶרְצְכֶם: וְרִדְפֹתֶם אִם-אִיבֵיכֶם
 וּנְפְלוּ לְפָנֵיכֶם לְחָרַב: וְרִדְפוּ מִכֶּם חֲמֹשֶׁה מֵאָה וּמֵאָה
 מִכֶּם רִבְבָת יִרְדְּפוּ וּנְפְלוּ אִיבֵיכֶם לְפָנֵיכֶם לְחָרַב: וּפְגִיתִי
 אֱלֵיכֶם וְהִפְרִיתִי אַחֲכֶם וְהִרְפִּיתִי אַחֲכֶם וְהִקְוִיתִי אִם-
 בְּרִיתִי

בְּרִיתִי אִתְּכֶם : וְאִכְלַתֶּם יֶשֶׁן נוֹשָׁן וְיֶשֶׁן מִפְּנֵי חֹדֶשׁ
 מוֹצְיָאוֹ : וְנָתַתִּי מִשְׁפְּנֵי פְהוֹכְכֶם וְלֹא-חֲגַעַל נַפְשֵׁי אִתְּכֶם :
 וְהִתְחַלֶּכְתִּי בְּחוֹכְכֶם וְהִיַּתִּי לָכֶם לֵאלֹהִים וְאַתֶּם תְּהִיּוּ-
 לִי-לֵעָם : אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אִתְּכֶם
 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִהָרִץ לְהֵם עֲבָדִים וְאֲשַׁפֵּר מִטַּחַת עַלְפֶּיכֶם
 וְאוֹלֶה אִתְּכֶם קוֹמֵמִיּוֹת : פ

Num. XVII, 1 - - 11.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר : אָמַר אֶל-אֶלְעָזָר בֶּן-
 אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וְיָרֵם אִתְּ-הַמַּחֲתָח מִבֵּין הַשְּׂרָפָה וְאַח-הָאֵשׁ
 זֵרֶה-הַלְּאֹה כִּי קָדְשׁוֹ : אִחַ מַחֲתוֹת הַחַטָּאִים הָאֵלֶּה פְּנִישְׁתֶּם
 וַעֲשׂוּ אִתְּכֶם רִקְעֵי פָחִים צִפּוּי לְמוֹזַבַּח כִּי-הַקְּרִיבִים לִפְנֵי-
 יְהוָה וְנִקְדְּשׁוּ וְיִהְיוּ לְאוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל : וַיִּקַּח אֶלְעָזָר
 הַכֹּהֵן אִתְּ מַחֲתוֹת הַפָּחִישָׁה אֲשֶׁר הַקְּרִיבֵי הַשְּׂרָפִים וְיִרְקְעוּם
 צִפּוּי לְמוֹזַבַּח : וַזְכָּרוּן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא-יִקְרַב
 אִישׁ זָר אֲשֶׁר לֹא מוֹרֵעַ אֶהֱרֹן חוּמָּה לְהַקְטִיר קְטֹרֶת לִפְנֵי
 יְהוָה וְלֹא-יִהְיֶה כְּקֹרַח וְכַעֲרָחוּ כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד-
 מֹשֶׁה לוֹ : פ וְהִלַּכּוּ כָל-עַדַּח בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מִמַּחֲרָה עַל-
 מֹשֶׁה וְעַל-אֶהֱרֹן לֵאמֹר אַתֶּם הִמַּתֶּם אֶת-עַם יְהוָה : וַיְהִי
 בַּהֲקַהֵל הָעֵדָה עַל-מֹשֶׁה וְעַל-אֶהֱרֹן וַיָּפְנוּ אֶל-אֹהֶל מוֹעֵד
 וַחֲפְרָה כִּסְתּוֹ הָעַנְּנֹן וַיֵּרָא כְבוֹד יְהוָה : וַיִּבֹא מֹשֶׁה וְאֶהֱרֹן
 אֶל-פְּנֵי אֹהֶל מוֹעֵד : ס וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר :
 הֲרִמּוּ מַתּוֹף הָעֵדָה הַזֹּאת וְאִכְלַתְּהוּ אִתְּכֶם כִּרְגֹעַ וַיַּפְּלוּ עַל-
 פְּנֵיהֶם : וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-אֶהֱרֹן קַח אֶת-זִמְחָתָה וְחֹן-
 עֲלֶיהָ אֵשׁ מֵעַל הַמּוֹזַבַּח וְשִׂים קְטֹרֶת וְהוֹלֵךְ מִהָרִץ אֶל-
 הָעֵדָה וְכַפֵּר עֲלֵיהֶם כִּי-יֵצֵא הַקְּצָף מִלִּפְנֵי יְהוָה חַחֵל
 הַבָּנָה :

Deut. XXXIII, 1 - - 29.

וַיָּצֵא הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בֵּרַךְ מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶת-בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי מוֹתוֹ : וַיֹּאמֶר יְהוָה מְסִינֵי כָּא וְזָרַח מְשַׁעִיר
 לְמוֹ הוֹפִיעַ מַהֵר פֶּאֶרֶן וְאַחָה מְרֻבְּכָה קָדֵשׁ מִימֵינוֹ אֵשׁ הַת
 לְמוֹ : אַף חֲבַב עַמִּים כָּל-קִרְשֵׁי בִידָהּ וְהֵם תִּכְפוּ לַרְגֵלָהּ
 יִשָּׂא מִבְּרִיקָהּ : הַזְרַח צִנִּיה-לָנוּ מֹשֶׁה מוֹרֵשָׁה קָהֶלֶת יַעֲקֹב :
 וַיְהִי בְּיִשְׂרָאֵל מְלֹךְ בְּהַחְאֵפָה רָאשֵׁי עַם יַחַד שִׁבְעֵי יִשְׂרָאֵל :
 יַחִי רְאוּבֵן וְאֶל-יִמֵּת וְיִהְיֶה מִתִּי מְסָפֵר : ס וַיָּצֵא לִיהוֹדָה
 וַיֹּאמֶר

ויאמר שמע יהוה קול יהודה ואל-עמו תביאנו ידיו רב
 לו ועור מצריו תהיה: פ וללוי אמר תמיה ואוריה
 לאיש הסירה אשר נסיתו במזה הרובהו על-מי מריבה:
 האמר לאכיו ולאמו לא ראיחיו ואת-אחיו לא הפיר ואח-
 פנו לא ידע כי שמרו אמרהו ובריהו ינצרו: יורו משפחהו
 ליעקב וחורחהו לישראל ישומו קטורה באפה וכליל על-
 מופחה: פרה יהוה חילו ופעל ידיו תרצה מחץ מתנים קמיו
 ומשבאיו מן-יקומון: ס לבנימן אמר ידיו יהוה ישפן
 לבטח עליו חפה עליו כל-היום ובין כתפיו שכן: ס
 וליוסף אמר מברכה יהוה ארצו ממגד שמים מפל ומתהום
 רבצת תחת: וממגד תבואת שמש וממגד גרש ירחים:
 ומראש הררי-קדם וממגד גבעות עולם: וממגד ארץ
 ומל אה ורצון שכני סנה תבואתה לראש יוסף ולקדקד ביד
 אחיו: פלור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו פהם עמים
 ינבט יחזי אפסו-ארץ והם רבבות אפרים והם אלפי מנשה: ס
 ולזבולן אמר שמה זבולן בצאתה ויששכר באהלה:
 עמים הר-יקראו שם יזכחו וזכחי-צדק כי שפע ימים יינקו
 ושפני טמוני חול: ס ולגד אמר פרוה מרחיב גד פלביא
 שכן וטרף זרוע אף-קדקד: וירא ראשית לו כי-שם חלקת
 מחקק ספון ונחא ראשי עם צדקת יהוה עשה ומשפטיו עם-
 ישראל: ס ולדן אמר הן בור אריה יונק מן-הפסון:
 ולנפתלי אמר נפתלי שבע רצון ומלא פרפת יהוה ים ודרום
 ירשתי: ס ולאשר אמר פרוה מפנים אשר זחי רצוי אחיו
 וטבל בשמן רגלו: פרול ונחשת מנעלה וכימיה הבאה:
 אין פאל ישרון רכב שמים פעורה ובגאותו שתקים:
 מענה אלהי קדם ומתחת זרעח עולם ויגרש מפניה אויב
 ויאמר השמד: וישכן ישראל בטח פדד עין יעקב
 אל-ארץ הגן וחירוש אף-שמי וערפו-טל: אשריה ישראל
 מי כמוה עם נושע ביהוה מגן עורה ואשר-חרב באותה
 וינחשו איביה לך ואתה על-פמוחיו חדרה: ס

Iof. III, 5 - - 17.

ויאמר יהושע אל-העם התקדשו כי מחר יעשה יהוה
 בקרבכם נפל אורח: ויאמר יהושע אל-הכהנים לאמר
 שאו את-ארון הפרית ועברו לפני העם וישאו את-ארון
 הפרית וילכו לפני העם: ויאמר יהוה אל-יהושע היום
 הזה

היה אחל' גהלה בעיני כל - ישראל אשר ידעון פי פאשר
 היותי עם - משה אהיה עמך : ואתה תצוה את - הפהנים
 נשאי ארון - הפקידות לאמר ככאלם עד - קצרה מי הירדון
 בפרדון העמדות : ויאמר יהושע אל - בני ישראל גשו הנה
 ושמעו את - דברי יהוה אליהם : ויאמר יהושע בואה
 תדעון כי אל חי בקרבכם והורש יוריש מפניכם את -
 הפנעני ואת - החתי ואת - החי ואת - הפרזי ואת - הפרזשי
 והאמרי והיבוסי : הנה ארון הפקידות ארון כל - הארץ עבר
 לפניכם בפרדון : ועתה קחו לכם שני עשר איש משבטי
 ישראל איש - אחד איש - אחד לשבט : והיה כנח פפות
 רגלי הפהנים נשאי ארון יהוה ארון כל - הארץ במי הירדון
 מן הירדון וברחוק המים הירדנים מלמעלה ויעמדו נד אחד :
 ויהי פנסע העם מאהליהם לעבר את - הירדון והפהנים נשאי
 הארון הפקידות לפני העם : וכבוא נשאי הארון עד - הירדון
 ורגלי הפהנים נשאי הארון נטפלו בקצרה המים והירדון
 מלא על - כל - גדוהו כל ימי קציר : ויעמדו המים הירדנים
 מלמעלה כמו גד - אחד הרחק מאד באדם העיר אשר מצד
 צדון והירדנים על ים הערבה ים - המלח תמו נכרתו והעם
 עברו בגד וריחו : ויעמדו הפהנים נשאי הארון פקידות -
 יהוה פחרכה פתוח הירדון הכן וכל - ישראל עברו פחרכה
 עד אשר - תמו כל - הגוי לעבור את - הירדון :

Iud. XVI, 23 - - 31.

וסרני פלשתים נאספו לזבח זבח - גדול לרגון אליהם ולשמחה
 ויאמרו נתן אליהנו בורנו את שמשון אויבנו : ויראו אתו
 העם ויהללו את - אליהם כי אמרו נתן אליהנו בורנו את -
 אויבנו ואת מחריב ארצנו ואשר הרפה את - חללינו : ויהי
 כי - טוב לבם ויאמרו קראו לשמשון וישחק - לנו ויקראו
 לשמשון מפית האסורים וישחק לפניהם ויעמדו אותו
 בין העמודים : ויאמר שמשון אל - הפער המחזיק בידו
 הפיחה אותו והמשני את - העמודים אשר הפיחה נכון
 עליהם ואשען עליהם : והפית מלא האנשים והנשים
 ושמה כל סרני פלשתים ועל - הגג פשלת אלפים איש
 ואשה הראים פשחוק שמשון : ויקרא שמשון אל - יהוה
 ויאמר אדני יהוה זכרני נא ותוקני נא את הפעם הזה
 האלהים ואפקמה נקם - אחת משתי עיני מלשתים :
 וילפת

וּבְלַפְתֵּי שְׂמֵשׁוֹן אֶחָד־שְׁנַיִם עֲמֹדֵי הַתּוֹף אֲשֶׁר הִבִּירָה נֶכּוֹן
 עֲלֵיהֶם וַיִּסְמָה עֲלֵיהֶם אֶחָד בְּיָמֵינוּ וְאַחַד בְּשִׂמְאֵלוֹ :
 וַיֹּאמֶר שְׂמֵשׁוֹן הִמָּחַ נִפְשִׁי עִם־בְּלַשְׁתִּים וַיֵּט בְּלַחַ וַיִּבְרַל
 הַבִּירָה עַל־הַסְּרָנִים וְעַל־כָּל־הָעַם אֲשֶׁר־בּוֹ וַיִּהְיוּ הַמִּתִּים
 אֲשֶׁר־הִמִּית בְּמוֹחָו רַבִּים מֵאֲשֶׁר הִמִּית בְּחִיּוֹ : וַיִּרְדּוּ
 אַחֲרָיו וְכָל־בִּירַת אֲבִיהוֹ וַיִּשְׂאוּ אֹתוֹ וַיַּעֲלֵהוּ וַיִּקְפְּרוּ אוֹתוֹ
 בֵּין צָרְעָה וּבֵין אֲשִׁמָּאוֹל בְּקִבְרֵי מְנוּחַ אָבִיו וְהוּא שָׁפֵט אֶת־
 יִשְׂרָאֵל עֶשְׂרִים שָׁנָה :

1 Sam. XVIII, 3 - - 15.

וַיִּלְכֹּת יְהוֹנָתָן וְדָוִד בְּרִיחַ בְּאַהֲבָתוֹ אֹתוֹ כַּנְּפֹשׁ : וַיַּחַפְּשֵׁשׁ יְהוֹנָתָן
 אֶת־הַמְּעִיל אֲשֶׁר עָלָיו וַיִּתְּנֵהוּ לְדָוִד וּמַדְיּוֹ וְעַד־חַרְבּוֹ וְעַד־קִשְׁתּוֹ
 וְעַד־חֲגָרוֹ : וַיֵּצֵא דָוִד כָּל־אֲשֶׁר יִשְׁלַחַפוּ שְׂאוּל יִשְׁלִיל וַיִּשְׂמָהוּ
 שְׂאוּל עַל אַנְשֵׁי הַמִּלְחָמָה וַיִּיטַב בְּעֵינָיו כָּל־הָעַם וְגַם בְּעֵינָיו
 עֲבָדֵי שְׂאוּל : וַיְהִי כִּבּוֹאָם בָּשׁוּב דָּוִד מִהַכּוֹת אֶת־הַפְּלִשְׁתִּים
 וַחֲצֹאנָה הַנְּשִׂים מִכָּל־עַרְבֵי יִשְׂרָאֵל לַשִּׁיר וְהַמְחִלוֹת לַקְּרָאֵת
 שְׂאוּל הַמֶּלֶךְ בְּחַפְזִים בְּשִׂמְחָה וּבְשִׁלְשִׁים : וַתַּעֲנִינָה הַנְּשִׂים
 הַמְּשַׁקְּרוֹת וַתֹּאמְרֵן הַפֶּה שְׂאוּל בְּאַלְפּוֹ דָּוִד בְּרַב־בְּחִיּוֹ :
 וַיַּחַר לְשְׂאוּל מְאֹד וַיִּרְעַע בְּעֵינָיו הַדָּבָר הַזֶּה וַיֹּאמֶר נַחֲפוּ
 לְדָוִד רַב־כּוֹת וְלֹא נַחֲפוּ הָאֱלֹפִים וְעוֹד לוֹ אֵף הַמְּלוּכָה :
 וַיְהִי שְׂאוּל עַן אֶת־דָּוִד מִהַיּוֹם הַהוּא וְהָלָאֵר : וַיְהִי
 מִמַּחֲרָה וַתִּצְלַח רוּחַ אֱלֹהִים רָעָהוּ אֶל־שְׂאוּל וַיַּחֲנַבֵּא
 בַּחוּץ־הַבֵּית וְדָוִד מִנְּגֹן בְּיָדוֹ כִּיּוֹם בַּיּוֹם וַתַּחֲנִית בְּיַד־
 שְׂאוּל : וַיִּטַּל שְׂאוּל אֶת־הַחֲנִית וַיֹּאמֶר אִפְּהָ בְּדָוִד וּבְקִיר
 וַיִּסַּב דָּוִד מִפְּנֵי בְּעֵמִים : וַיֵּרָא שְׂאוּל מִלִּפְנֵי דָוִד כִּי־
 הָיָה יְהוָה עִמּוֹ וּמַעַם שְׂאוּל סָר : וַיִּסְרְהוּ שְׂאוּל מִעַמּוֹ
 וַיִּשְׂמָהוּ לוֹ שַׂר־אֱלֹף וַיֵּצֵא וַיִּבֵּא לִפְנֵי הָעַם : וַיְהִי דָוִד
 לְכָל־הַרְכָּו מִשְׁכִּיל וַיַּחֲזֶה עִמּוֹ : וַיֵּרָא שְׂאוּל אֲשֶׁר־הוּא
 מִשְׁכִּיל מְאֹד וַיִּבְרַר מִפְּנֵיו :

2 Sam. XXIV, 10 - - 14.

וַיִּףֶּה לֵב־דָּוִד אֹתוֹ אַחֲרָיו כֵּן סִפֵּר אֶת־
 הָעַם ׀ וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל־יְהוָה חַטָּאתִי מְאֹד אֲשֶׁר עָשִׂיתִי
 וְעַתָּה יְהוָה הַעֲבֵר־נָא אֶת־עֵינֶי עֲבָדֶיךָ כִּי נִסְפַּלְתִּי מְאֹד :
 וַיִּקַּם דָּוִד בְּפִקְר׀ ׀ וַיִּבְרַח־יְהוָה הַיָּרֵחַ אֶל־גֵּר הַכְּבִיא
 חוֹזֵה דָוִד לֵאמֹר : הַלּוֹף וַתִּפְרָת אֶל־דָּוִד בָּרוּךְ אֱמֶר יְהוָה
 שֶׁלֶשׁ

שָׁלַשׁ אֲנֹכִי נוֹטֵל עֲלֶיךָ פָּחַד - לֵךְ אַחַת-מֵהֶם וַאֲעֲשֵׂה-לֶךָ:
וּבָא - גַּר אֶל-הוֹד וּפְגַד-לוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ הַחֲבוּז לֵךְ שִׁבְעֵ-
שָׁנִים רַעֲבִי פְּאַרְצֶךָ וְאִם-שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים נִסְּףָ לִפְנֵי-
צָרֶיךָ וְהוּא רִדְפָה וְאִם-הָיִיתָ שְׁלֹשֶׁת יָמִים דָּבָר פְּאַרְצֶךָ
עִמָּה הֵע וּרְאֵה מָה-אֲשִׁיב שְׁלָחִי דָּבָר: וַיֹּאמֶר הוֹד אֶל-
גַּר צָר-לִי מְאֹד נִפְלָה - נָא בְנִד-וְהָיָה פִי-רַפִּים רַחֲמֵי וּבִד
אָדָם אֶל-אֶפְלָה:

1 Reg. X, 14 - - 25.

וַיְהִי מִשְׁקַל הַזָּהָב אֲשֶׁר-בָּא לְשִׁלְמָה בַּשָּׁנָה אַחַת שֵׁשׁ מֵאוֹת
שָׁשִׁים וְשֵׁשׁ כֶּכֶךְ זָהָב: לְבַד מֵאֲנָשֵׁי הַחַרְיִים וּמִסַּחַר הַלְּכָלִים
וְכָל-מַלְכֵי הָעָרֵב וּפְחֹת הָאָרֶץ: וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה מֵאֲתִים
צִבְרָה זָהָב שְׁחוּט שֵׁשׁ-מֵאוֹת זָהָב יַעֲלֶה עַל-הַצִּבְרָה הָאֶחָד:
וּשְׁלֹשׁ-מֵאוֹת מְגִנִּים זָהָב שְׁחוּט שְׁלֹשֶׁת מְנִים זָהָב יַעֲלֶה עַל-
הַמְגִן הָאֶחָד וַיַּתְכֶם הַמֶּלֶךְ בֵּית יַעַר הַלְּבָנוֹן: וַיַּעַשׂ
הַמֶּלֶךְ כֶּסֶף - שֵׁן גְּדוֹל וַיַּצְפֵּהוּ זָהָב מוֹפֵז: שֵׁשׁ מַעֲלוֹת
לְכֶסֶף וְרֹאשׁ יַעֲבֹל לְכֶסֶף מֵאֲחֵרָיו וַיִּדְרֹ מִיָּד וּמִזָּהָב אֶל-
מְקוֹם הַשִּׁבְחָה וּשְׁנַיִם אַרְיֹת עֲמֻדִים אֶצֶל הַקְּדוֹת: וּשְׁנַיִם
עֲשָׂר אַרְיִים עֲמֻדִים שָׁם עַל-שֵׁשׁ הַמַּעֲלוֹת מִיָּד וּמִזָּהָב לֹא-
בָעֲשֵׂה כֵן לְכָל-מַמְלָכֹת: וְכָל כְּלֵי מִשְׁקֵה הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה
זָהָב וְכָל כְּלֵי בֵּית-יַעַר הַלְּבָנוֹן זָהָב סְגוֹר אֵין כֶּסֶף לֹא
נִחְשָׁב בְּיַמֵּי שְׁלֹמֹה לְמֵאוֹתָהּ: פִּי אֲנִי חֲרָשׁ לַמֶּלֶךְ בְּיָמָיו
עִם אֲנִי חִירָם אַחַת לְשָׁלֹשׁ שָׁנִים תְּבוּאֵי אֲנִי חֲרָשׁ
נִשְׂאֵת זָהָב וְכֶסֶף שְׁנַיִם וְקָפִים וְחֻכָּיִים: וַיִּגְדֵּל הַמֶּלֶךְ
שְׁלֹמֹה מִכָּל מַלְכֵי הָאָרֶץ לְעֹשֶׂר וּלְחֻכְמָה: וְכָל-הָאָרֶץ
מִבְּקָשִׁים אַחַת-פְּנֵי שְׁלֹמֹה לְשִׁמּוֹעַ אֶת-חֻכְמָתוֹ אֲשֶׁר-נָתַן
אֱלֹהִים בְּלִפְּזוֹ: וְהָמָּה מְבִיאִים אִישׁ-מִנְחָתוֹ כְּלֵי-כֶסֶף
וְכָלֵי זָהָב וּשְׁלֵמוֹת וְנִשְׁקָ וּבְשָׂמִים סוּסִים וּפְרָדִים דְּבָר-
שָׁנָה בַּשָּׁנָה:

2 Reg. VI, 25 - - 30.

וַיְהִי רַעֲב גְּדוֹל בַּשְּׁמֹרֹן וְהָיָה צָרִים עֲלֶיהָ עַד
הַיּוֹם רֹאשׁ-חֶמֶז בַּשְּׁמֹנִים כֶּסֶף וְרִבְעֵ הַנֶּכֶד חֲרִיוּנִים
בַּחֲמֹשֶׁה כֶּסֶף: וַיְהִי מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל עֶבֶר עַל-הַחֲמָה וְאִשָּׁה
צִעֲקָה אֶלָּו לֵאמֹר הוֹשִׁיעָה אֹרְנֵי הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר אֶל-
יֹשֻׁעָה יְהוָה יִמְאַן אֹשִׁיעָה הַמֶּן-הַגָּרֹן אִו מִן-הַתְּקֵב:
וַיֹּאמֶר- 4

Handwritten marginal notes in Hebrew script on the left edge of the page.

וַיֹּאמֶר לֵהּ הַמֶּלֶךְ מַה - לָּךְ וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הֲזֹאת אָמַרְתָּ אֵלַי
 הֲבֵנִי אַח - בְּנֶה וְנִאֲכַלְנִי הַיּוֹם וְאַח - בְּנֵי נֹאכַל מָחָר : וַנִּבְשַׁל
 אַח - בְּנֵי וַנִּאֲכַלְהוּ וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ בְּנִים הָאֵחָר הֲבֵנִי אַח - בְּנֶה
 וְנִאֲכַלְנִי וַתַּחֲבֹא אַח - בְּנֶה : וַיְהִי כִשְׁמֹעַ הַמֶּלֶךְ אַח -
 דְּבָרֵי הָאִשָּׁה וַיִּקְרַע אַח - בְּגָדָיו וַהּוּא עָבַר עַל - הַחֲמִירָה
 וַיִּרְא הָעָם וַהֲפִירָ הַשֵּׁק עַל - בְּשָׂרוֹ מִפְּנֵיהֶם :

1 Chron. XXX, 9 - - 18.

sec. Lutheri vers. 2 Chron. I, 9 - - 18.

עָמַר יְהוָה אֱלֹהִים יֵאֱמֹן דְּבָרָךְ עִם הַיּוֹד אֲבִי כִי אַתָּה
 הַמֶּלֶךְ חֲבִנִי עַל - עִם רַב כְּעַפְרָה הָאָרֶץ : עָתִיד חֲכֵמָה וּמִדַּע הַזֶּה לִי
 וְאַצְאָה לִפְנֵי הָעָם הַזֶּה וְאֲבִיאָהּ כִּי - מִי יִשְׁפֹּט אֶת - עַמְּךָ הַזֶּה
 הַגָּדוֹל : וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְשִׁלְמָה יַעֲזֹן אֲשֶׁר הָיְתָה זֹאת עִם -
 לְבָבָךְ וְלֹא שְׁאַלְתָּ עֵשֶׂר נִכְסִים וְכִבּוֹד וְאֵת נַפְשׁ שְׂנֵאִיָּה וְגַם -
 יָמִים רַבִּים לֹא שְׁאַלְתָּ וַתִּשְׁאַל - לָּךְ חֲכֵמָה וּמִדַּע אֲשֶׁר תִּשְׁפּוֹט
 אַח - עַמִּי אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חֲבִנִי עֲלָיו : הַחֲכֵמָה וְהַמִּדַּע נִחַן לָּךְ
 וְעֵשֶׂר וְנִכְסִים וְכִבּוֹד אֲתֹן - לָּךְ אֲשֶׁר לֹא - הָיָה כֹּן לְמַלְכִים
 אֲשֶׁר לִפְנֶיהָ וְאַחֲרֶיהָ לֹא יְהִי - כֵּן : וַיָּבֹא שְׁלֵמָה לְפָנֶיהָ
 אֲשֶׁר - בְּגִבְעוֹן יְרוּשָׁלַם מִלִּפְנֵי אֶחָד מִזְעֵר וַיִּמְלֶךְ עַל - יִשְׂרָאֵל :
 וַיֵּאֱסֹף שְׁלֵמָה רֶכֶב וּפָרָשִׁים וַיְהִי - לוֹ אֵלֶף וָאַרְבַּע - מֵאוֹת
 רֶכֶב וּשְׁנַיִם - עֶשְׂרֵי אֵלֶף פָּרָשִׁים וַיִּפְיָחֵם בְּעָרֵי הָרֶכֶב וְעַם -
 הַמֶּלֶךְ בִּירוּשָׁלַם : וַיִּמָּן הַמֶּלֶךְ אֶת - הַכֶּסֶף וְאֶת - הַזָּהָב
 בִּירוּשָׁלַם כְּאַבְנִים וְאֶת - הָאָרְזִים נָתַן כְּשִׁקְמִים אֲשֶׁר -
 בְּשִׁפְלָה לְרֶב : וּמֵאֲצָא הַסּוּסִים אֲשֶׁר לְשֵׁלְמָה מִמִּצְרַיִם וּמִקְרָא
 סַחְרֵי הַמֶּלֶךְ מִקְרָא יִקְחֵהוּ בְּמַחִיר : וַיַּעֲלוּ וַיִּצְיָאוּ מִמִּצְרַיִם
 מִרְפָּבָה בְּשֵׁשׁ מֵאוֹת כֶּסֶף וְסוּסֵי כַּחֲמֵשִׁים וּמֵאָרֶה וְכֹן לְכָל -
 מַלְכֵי הַחֲתִים וּמַלְכֵי אֲרָם בְּיָדָם יוֹצִיאוּ : וַיֹּאמֶר שְׁלֵמָה
 לְבָנָהּ בֵּית יְהוָה וּבֵית לְמַלְכֵיהוּ :

2 Chron. XV, 1 - - 7.

וַעֲזָרִיהוּ כֵּן - עֲזָרְךָ עֲלָיו רַחַם אֱלֹהִים : וַיִּצְאֵ
 לִפְנֵי אֶסָא וַיֹּאמֶר לוֹ שְׁמַעוּנִי אֶסָא וְכָל - יְהוּדָה וּבְנֵימָן יְהוֹזֵה
 עִמָּכֶם בְּהוֹחֲכֶם עִמּוֹ וְאִם - תִּדְרָשְׁהוּ יִמְצָא לָכֶם וְאִם -
 תִּעֲזֹבְהוּ יַעֲזֹב אֲחֲכֶם : וַיָּמִים רַבִּים לְיִשְׂרָאֵל לִלְאֵי
 אֱלֹהֵי אֲמֵת וְלֹא כִהֵן מוֹרָה וְלִלְאֵי תוֹרָה : וַיִּשָּׁב בְּצַר - לוֹ
 עַל - יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּבְקֶשְׁהוּ וַיִּמְצָא לָהֶם : וַבְּעֵתֵיהֶם
 הָיָה אֵין שָׁלוֹם לְיוֹצֵא וּלְבָא כִּי מִהוֹמוֹת רַפּוֹת עַל - כָּל -
 יִשְׂרָאֵל

יִשְׁבִּי הָאֲרָצוֹת : וְכַתְּחוּ גוֹי-כְּגוֹי וְעִיר כְּעִיר כִּי-אֱלֹהִים
הַמָּמָם כָּל-צָרָה : וְאַתֶּם חֹזְקוּ וְאַל-יִרְפֵּי יָדֵיכֶם כִּי יִשׁ
שָׁכַר לַפְּעֹלָתְכֶם :

Esr. IX, 13 - - X, 1.

וְאַחֲרֵי כֵן-הִבָּא עָלֵינוּ בְּמַעֲשֵׂינֵנוּ הָרָעִים וּבְאַשְׁמֹנֵנוּ הַגְּדוֹלָה
כִּי אָתָּה אֱלֹהֵינוּ חֲשַׁבְתָּ לְמִטָּה מֵעֲוֹנוֹנוּ וּנְחַתְתָּ לָנוּ
פְּלִיטָה כְּזֹאת : הַנְּשׁוּבִי לְהַפֵּךְ מִצִּוְתֶיךָ וּלְהַחֲתֹם בְּעַמִּי
הַתְּעִבֹת הָאֱלֹהִים הַלֵּוָא חֲאֵנְךָ-בְּנוֹ עַד-כִּלְהֵי לְאִין שְׂאֵרֹת
וּפְלִיטָה : יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל צְדִיק אָתָּה כִּי-נִשְׂאָרְנוּ
פְּלִיטָה כִּינֹם הַיּוֹם הַזֶּה לִפְנֵיךָ בְּאַשְׁמֹנֵנוּ כִּי אִין לְעַמּוֹד
לִפְנֵיךָ עַל-זֹאת : וּכְהַחֲפֹל עֲזָרָא וּכְהַחֲוִילֹו בְּכֹה וּמְחַנְפֵּל
לִפְנֵי בֵּית הָאֱלֹהִים בְּקִצְצֵי אֱלֹהֵי מִיִּשְׂרָאֵל קָהֵל רַב-מְאֹד אַנְשִׁים
וְנָשִׁים וְיֻלְדִים כִּי-בָכוּ הָעָם הַרְבֵּה בְּכֹה :

Neh. IX, 32 - - 36.

וַעֲמָה אֱלֹהֵינוּ הָאֵל הַגְּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא שׁוֹמֵר
הַבְּרִית וְהַחֲסֵד אֵל-יַמְעַט לִפְנֵיךָ אֵת כָּל-הַתְּלָאָה
אֲשֶׁר-מִצְּאֹחֵנוּ לְמַלְכֵינוּ לְשָׂרֵינוּ וּלְכֹהֲנֵינוּ וּלְנָבִיאֵינוּ
וְלְאֲבֹתֵינוּ וְלָכֶל-עַמֶּךָ מִימֵי מַלְכֵי אַשּׁוּר עַד הַיּוֹם הַזֶּה : וְאַתָּה
צְדִיק עַל כָּל-הַבָּא עָלֵינוּ כִּי-אִמְתָּ עֲשִׂיתָ וְאַנְחֵנוּ הִרְשַׁעְנוּ :
וְאַח-מַלְכֵינוּ שָׂרֵינוּ כֹהֲנֵינוּ וְאֲבֹתֵינוּ לֹא עָשִׂה הוֹרָחָה וְלֹא
הִקְשִׁיבוּ אֶל-מִצְוֹתֶיךָ וּלְעֲדוּתֶיךָ אֲשֶׁר הִעִידְתָּ בָּהֶם : וְהֵם
בְּמַלְכוּתָם וּבְמִיּוֹבָה הָרַב אֲשֶׁר-נָתַתָּ לָהֶם וּבְאֶרֶץ הָרַחֲבָה
וְהַשְׂמֵנָה אֲשֶׁר-נָתַתָּה לִפְנֵיהֶם לֹא עָבְדוּךָ וְלֹא-שָׁבוּ מִמַּעַלְלֵיהֶם
הָרָעִים : הִנֵּה אַנְחֵנוּ הַיּוֹם עֲבָדִים וְהָאֶרֶץ אֲשֶׁר-נָתַתָּ לְאֲבֹתֵינוּ
לְאֹכֵל אֶת-פְּרִיָהּ וְאֶת-טוֹבָהּ הִפְרָה אַנְחֵנוּ עֲבָדִים עָלֶיךָ :

Esth. X, 1 - 3.

וַיִּשֶׁם הַמֶּלֶךְ אַחְשֵׁרוּשׁ מֵסַ עַל-הָאָרֶץ וְאֵת הָיָם : וְכֹל-
מַעֲשֵׂה חֻקּוֹ וְגִבּוֹרָתוֹ וּפְרָשָׁתוֹ גְּדֹלַת מְרָדְכֵי אֲשֶׁר גְּדֹלוֹ הַמֶּלֶךְ
הַלֵּוָא-הֵם כְּחֹבִיבִים עַל-סֹפֶר הַכְּרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי מִדְּוָו וּפְרָס :
כִּי מְרָדְכֵי הַיְּהוּדִי מִשְׁנֵה לְמֶלֶךְ אַחְשֵׁרוּשׁ וְגְדוֹל לַיְּהוּדִים
וְרָצוּי לְרֹב אַחֲרֵי דָרְשׁ טוֹב לְעַמּוֹ וְדָבָר שְׁלוֹם לְכָל-וְרָעוֹ :

Iob. XXXVI, 5 - - 12.

הֵן-אֵל צָפִיר וְלֹא וּמֵאֵס פְּפִיר כַּח לֵב : לֹא-יִתִּיחַ רִשְׁעִי
וּמִשְׁפַּט עֲבָפִים יִתֵּן : לֹא-יִגְרַע מִצְדִיק עֲוֹנוֹ וְאַח-מַלְכִים
לכסא 5

לכסא וישׁיבם לנצח ויגבהו : ואם-אסורים בואקים ולכדון
 בחבלי-עני : ויגד להם פעלים ופשעיהם כי יחפירו : ויגל
 אזנם למוסר ויאמר כי-ישׁובין מאון : אם-ישׁמעו ויעברו
 יכלו ומיהם בטוב ושניהם בפעמים : ואם-לא ישׁמעו פשלח
 יעברו ויגועו בבלי דעת :

Pf. XLVI, 1 - - 12.

למנצח לבני-קרח על-עלמור שיר : אלהים לנו
 מחסה ועז עזרה בצרות נמצא מאד : על-כן לא-גירא
 בהמיר ארץ ובמוט הרים בלב נמים : יהמו יחמרו מימיו
 ירעשו-הרים בגאותו סלה : נהר פלגיו ישׁמחו עיר-
 אלהים קדש משכני עליון : אלהים פקדנה כל-תמוט
 יעזרה אלהים לפנות בקר : המו גוים מטו ממלכות
 נתן בקולו תמוג ארץ : יהרה צבאות עמנו משגב לנו
 אלהי יעקב סלה : לכו חזו מפעלות יהוה אשר-שם
 שמות בארץ : משפית מלחמות עד-קצה הארץ קשת
 ישׁפר וקצץ חנית עצלות ישראל באש : הרפו ודעו כי-
 אנכי אלהים ארום בגוים ארום בארץ : יהוה צבאות
 עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה :

Prou. IV, 1 - - 13.

שמעו בנים מוסר אב והקשיבו לדעת פינרה : כי לקח
 טוב נתתי לכם תורתי אל-תעזבו : כי-בן הייתי לאביר
 רב ויחיד לפני אמי : וירגו ויאמר לי יחמד-דברי לבנה
 שמר מצותי וחייה : קנה חכמה קנה בינה אל-תשכח
 ואל-תט מאמרי-פי : אל-תעזבה ותשמרה אהבה
 וחצרף : ראשית חכמה קנה חכמה ובכל-קנינה קנה
 בינה : סלסלה וחרוממד חכמה כי תחפיקנה : תתן
 לראשך לויח-חן עשרות תפארות תמנהק : שמע בני
 וקח אמרי וירפו לך ושנות חיים : בנה חכמה לרתיף
 הדרכיה במעגלי-ישר : פלכתה לא-יצר צערה ואם-
 פרוץ לא תפשל : קחוק במוסר אל-תרג נצרה פי-היא
 חיה :

Cohel. XI, 1 - - 9.

שלח לחמה על-פני המים כי-ברב הימים תמצאנו :
 מן-חלק לשבעה וגם לשמונה כי לא חדע מה-היה
 רעה

רעה על-הארץ : אם-ימלאו העבים גשם על-הארץ
 יריקו ואם-יפול עץ פרום ואם בצפון מקום שפול העץ
 שם יהוא : שמר רוח לא יזרע וראה בעתים לא יקצור :
 כאשר אינה יודע מה-הרה הרוח פעצמים כבטן הפלאה
 פכה לא חרע את-מעשה האלהים אשר יעשה את-הכל :
 בפקר ובע את-זרעה ולערב אל-מפת ידה פי אינה
 יודע אי זה וכשר הזה או-זה ואם-שניהם כאחד טובים :
 ומחוק האור וטוב לעינים לראות את-השמש : פי אם-
 שנים הרבה יהיה האדם ככלם ישמה ויזכר את-ימי
 החשך פי הרבה יהיו כל-שפא הכל : שמה פחור
 פלחיה ויטיבה לפה בימי בחוריה וכל פדרכי לפה
 ובמראי עיניה ודע פי על-כל-אלה יביאה האלהים
 במשפט :

Cant. V, 9 - - 16.

מה-הזרחה מהור הנפח בפשים מה-זרחה מהור שפכה
 השפעתנו : הורי צח ואדום הגול מרבה : ראשו פהם
 פו קצותיו מלמלים שחרות פעורב : עיניו פיונים על-
 אפיקו מים רחצות פחלב ושבור על-מלאה : לחיו
 פערינת הפשם מגלוח מרקחים שפחותיו שושנים נטפות
 מור עבר : ידיו גלילי זהב ממלאים פמרשיו מעיו עשרת
 שן מעלפת ספירים : שקויו עמודי שש מיסודים על-
 אדני-פז מראהו פלכנון פחור פארזים : חפז ממפקים
 וכלו מחמדים זה דודי וזה רעי פגות ירושלם :

Ier. XII, 1 - - 6.

ואמרתי פגום ההוא אודך יהוה פי אנפת פי ישב אפה
 פחנתמני : הנה אל ישועתי אבמה ולא אפחד פי עני
 וזמרת יה יהוה יהי-לי לישועה : ושאבתם-מים
 בששון מקעני הישועה : ואמרתם פגום ההוא הודי
 ליהוה קראו בשמו הודיעו בעמים עלילתיו הזפורה פי
 נשגב שמו : זמרו יהוה פי גאות עשה מידעת זאת
 בכל-הארץ : צהלי ורפי ישבת ציון פי-גדול פקרבה
 קדוש ישראל :

Ier. XVII, 5 - - 10.

פה אמר יהוה ארור הגבר אשר יבטח פאדם ושם פשר
 ורעו וטן-יהוה יסור לבו : והיה כערער בערבה ולא יראה
 כי-

פי - יבוא טוב ושכון הררים במדבר ארץ מלחה ולא חשב:
 פרוה הגבר אשר יבטח ביהוה והיה יהוה מבטחו:
 והיה כעץ שחול על - מים ועל - יובל ישלח שרשיו ולא
 יראה פי - יבא הם והיה עלהו הענן ובשנת בצורת לא
 ידאג ולא ימיש מעשות פרו: עקב הלב מפל ואנש הוא
 מי ידענו: אני יהוה הקר לב פתן פליות ולחת לאיש
 פורכו פפרי מעלליו:

Ezech. XXXIII, 11 - - 16.

אמר אליהם חי - אני באם! אדני יהוה אם - אחפץ
 במות הרשע פי אם - בשוב רשע מדרכו ויהי שובו שובו
 מדרכיכם הרעים ולמה תמותו בית ישראל: ואמה בן -
 אדם אמר אל - בני - עמה צדקה הצדיק לא תצילנו ביום
 פשעו ורשעת הרשע לא - יפשל בה ביום שובו מרשעו
 וצדיק לא יוכל לחיות בה ביום חטאיו: באמרי לצדיק
 חיה יחיה והוא בטח על - צדקתו ועשה עול כל - צדקתו
 לא תזכרו ובעלו אשר - עשה בו ימות: ובאמרי לרשע
 מות תמות ושב מחטאיו ועשה משפט וצדקה: חבל
 ישוב רשע גולה ישלם בחקות החיים הלך לבלתי עשות
 עול חיו יחיה לא ימות: כל - חטאיו אשר חטא לא
 תזכרנה לו משפט וצדקה עשה חיו יחיה:

Dan. IX, 16 - - 19.

אדני ככל - צדקתיך ושב - נא אפף וחמתי מעיריך ירושלים
 הר - קדשה פי בחטאינו ובעונות אבותינו ירושלים ועמה
 לחרפה לכל - סביבתינו: ועתה שמע אלהינו אל - הפלת
 עבדך ואל - תחננויך והאר פניך על - מקדשה השמים למען
 אדני: הנה אלהי אונף ושמע פקח עיניך וראה
 שממתינו והעיר אשר - נקרא שמה עליה פי לא על -
 צדקתינו אבחנו מפילים תחננויך לפניך פי על - רחמיך
 הרבים: אדני שמעו אדני סלחו אדני הקשיבה
 ועשה אל - תאחר למענה אלהי פי - שמה נקרא על - עירך
 ועל - עמה:

Hof. VI, 1 - - 6.

לכו ונשיבתו אל - יהוה פי הוא טרף וירפאנו יו
 ויחפשונו: יחננו ממים ביום השלישי יקמנו ונחיה
 לפניו:

לפניו : ונדעה נרדפה לועה אח - יהוה כשחר נכון
מצאו ויבוא כגשם לנו כמלקוש יורה ארץ : מה
אעשה - לה אפרים מה אעשה - לה יהודה וחסדכם
בענין - פקר וכטל משקים הלה : על - כן חצבתי בנביאים
הרגמים באמרי - פי ומשפטיה אור יצא : כי חסד חפצתי
ולא - זבח ודעה אלהים מעלות :

Ioel. II, 21 - - 26.

אל - תיראו אדמה גילי ושמחי כי - הגהיל יהוה
לעשות : אל - תיראו בהמוח שריו כי השאו נאות
מדבר כי - עץ נשא פרו האנה וגפן נתנו חילם :
ובכר ציון גילו ושמחו ביהוה אלהיכם כי נתן לכם את -
המורה לצדקה ויורד לכם גשם מורה ומלקוש בראשון :
ומלאו הגרנות פך והשקו הוקבים תירוש ויצהר :
ושלמתי לכם את - השנים אשר אכל הארפה הילק
והחטיל והגזם חילי הגדול אשר שלחתי בכם : ואכלתם
אכול ושכוע והללתם את - שם יהוה אלהיכם אשר עשה
עמכם להפליא ולא - יבשו עמי לעולם :

Am. IX, 11 - - 15.

ביום ההוא אקים את - סבת הויד הנפלת וגדולתי
את - פרציהו והרסתיו אקים ובניתיה פימי עולם : למען
יירשו את - שארית אדום וכל - הגוים אשר - נקרא
שמי עליהם נאם - יהוה עשה זאת : הנה ימים באים
נאם - יהוה ונגש חורש בקוצר ודרה ענבים במשק הגרע
והטיפו ההרים עסוס וכל - הגבעות תחמוגגנה : ושבת
את - שבות עמי ישראל ובנו ערים נשמות וישבו ונטעו
כרמים ושחו את - יינם ועשו גבור ואכלו את - פריהם :
ונטעתים על - אדמתם ולא יפתשו עוד מעל אדמתם אשר -
נתתי להם אמר יהוה אלהיה :

Ion. II, 1 - - 10.

וימן יהוה דג גדול לבלע את - יונה ויהי יונה
במעו הדג שלשה ימים ושלשה לילות : ויחפלו
יונה אל - יהוה אלהיו ממעי הדגה : ויאמר קראתי
מצרה לי אל - יהוה ויענני מפיו שאול שועתי שמעת
קולי :

קולי: ותשליכני מצולה בלבב ימים ונהר יסבבני
 כל - משפחה וגלגה עלי עקרו: ואני אמרתי נגרשתי
 מפני עיניך אף אוסיף להפיט אל - היכל קדשה:
 אפפוני מים עד - נפש תהום וסבבני סוף חבוש
 לראשי: לקצבני הרים ירדתי הארץ פרחיה בערו
 לעולם ותעל משחת חני יהוה אלהי: פהחשף
 עלי נפשי את - יהוה זכרתי ותבוא אליה תפלה אל -
 היכל קדשה: משמרים הכלי - שוא חסדם יעובי:
 ואני בקול הורה אזבחה - לה אשר נדרתי אשמח
 ישועתה ליהוה:

Mich. VII, 7 - - II.

ואני ביהוה אצפה אוחלה לאלהי ישעי
 ישמעני אלהי: אל - תשמחי איבתי לי פי נפלי קמתי -
 פי - אשב בהשק יהוה אור לי: זעה יהוה אשא פי חטאתי
 לו עד אשר יריב ריב ועשה משפטי יוציאני לאור אראה
 בצדקתי: וחרא איבתי ותכסה בושה האמרה אלי אני
 יהוה אלהיך עיני תראינה פה עתה תהיה למרמס פמיט
 חוצות: יום לבנות גרביה יום תהיא ירחק-חק:

Nah. I, 2 - 6.

אל קנזא ונקם יהוה נקם יהוה ובעל חמה נקם
 יהוה לצריו ונוטר הוא לאיביו: יהוה ארף
 אפים וגדל - פה נקרה לא נקרה יהוה בסופה
 ובשערה ורפו וענו אבק רגליו: גוער פים ונבשהו
 וכל - תהרות החריב אמלל בשן וכרמל ופרח לבגון
 אמלל: הרים רעשו ממנו והתבעור החמבגו ומשא
 הארץ מפניו ותכל וכל - יושבי בה: לפני זעמו מי
 יעמוד ומי יקים פחרון אפו חמתו נתקרה כאש ותצרים
 נתצו ממנו:

Hab. II, 1 - - 4.

על - משמרתני אעמדה ואחיצבה על - מצור ואצפה
 לראות מה ידבר - פי ומה אשוב על - תוכחתי: ופענני
 יהוה ויאמר פתח חזון ובאר על - הלחות למען ירוץ קורא
 בו:

כו : כי עוד חוץ למועד ויפח לקץ ולא יכוב אם יחמהמה
חכה - לו כי - בא ובא לא יאחר : הנה עפלה לא ישרה
בפשו בו וצחיק באמונתו יחיה :

Zeph. I, 14 - - 18.

קרוב יום - יהיה הגדול קרוב ומתק מאד קול יום
יהיה מר צרה שם גפור : יום עברה היום והוא יום
צרה ומצוקה יום שאה ומשואה יום חשך ואפלה יום
ענן וערפל : יום שופר וחרושה על הערים הנצרות
ועל הפנות הגבהות : והצרות לאדם והלכו בעורים כי
ליהיה חטאי ושפך דמם כשפר ולחמם בגללים : גם -
בספם גם - זהבם לא - יוכל להצילם פיוס עברת יהיה
ובאש קבאתו תאכל כל - הארץ כי בלה אב - נבבלה
יעשה את כל - ושני הארץ :

Hagg. II, 5 - - 9.

את הדבר אשר פרתי אתכם בצאתכם ממצרים ודותי
עמדת בתוככם אל - תיראי : כי כה אמר יהוה צבאות
עוד אחת מעט היא ואני מרעיש את - השמים ואת -
הארץ ואת - הים ואת - החרבה : והרעשתי את -
כל - הגוים ובאתי חמדת כל - הגוים ומלאתי את - הפית
היה כבוד אמר יהוה צבאות : לי הפסח ולי הזהב
נאם יהוה צבאות : גורל יהיה כבוד הפית הנה
האחרון מן - הראשון אמר יהוה צבאות ובמקום הנה
אמן שלום נאם יהוה צבאות :

Zach. XI, 7 - - 14.

וארעה את - צאן הרבה לכן ענני הצאן ואקח - לי שני
מקלות לאחד קראתי נעם ולאחד קראתי חבלים
וארעה את - הצאן : ואכחד את - שלש הרעים בירח
אחד ותקצר בפשי בהם וגם - בפשם בחלה בי : ואמר
לא ארעה אתכם המחה המות והנכחדת תכחד
והשארות תאכלנה אשרה את - פשר רעוה : ואקח
את - מקלי את - נעם ואגביע אתו להפיר את - בריתי
אשר

אשר פתתי את כל העמים : ותפח פיוכם ההוא וידעו
 כן ענני הצאן השמרים אתי כי דבר יהוה הוא : ואמר
 אליהם אם טוב פעיניכם הבו שכרי ואם לא חדלו
 וישקלו את שכרי שלשים כסף : ולאמר יהוה אלי
 השליכהו אל הנוצר אשר הוקר אשר גזרתי מעליהם
 ואקחה שלשים כסף ואשליה אתו ביום יהוה אל
 הנוצר : ואגזע את מקלתי השני את החבליים להפח
 את האחרו בני יהודה ובני ישראל :

Mal. IV, 1 - - 4.

ad font. Mal. III, 19 - - 22.

כי הנה היום בא בער פתפור והיו כל זרים וכל עשר
 ושעה קש ולהט אהם היום הלא אמר יהוה צבאות
 אשר לא יעזב להם שרש וענף : וזרוזרה לכם יראי
 שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה ויצאתם ופשתם פעגלי
 מרפק : ועסותם רשעים כי יהיו אפר חחר כפזר
 רגליכם פיום אשר אני עשרה אמר יהוה צבאות :
 וזכרו חזרה משה עבדי אשר צויתי אותו בהרב על כל
 ישראל הקים ומשפטו :

